

‘Ο Τιγράνης εξαίφνης διασπῶν τοὺς ἀνδρείους
Εἰς τὸ κέντρον ὁρᾷ,
Καὶ καλῶν δεξιόθεν τοὺς θρασεῖς Ὑγκανίους
Νὰ κτυπήσῃ τολμᾷ,
‘Αλλ’ εὐθὺς ὁ Διηέκης τὸν Λυδὸν ἀναρπάττει,
Κ’ εἰς τὰ λίσσια στέρνα τὸν θλίβει,
Καὶ τὸν θλίβει ὡς χάλυψ—ὁ Λυδὸς βωθὰ κράζει,—
Τὰ ὀστέα του ὁ ἥρωας συντρίβει.

Εἰς τὸν βράχον χωροῦσιν. ‘Ο Διθύρμβος πρῶτα
Τοῦ Κασπίου κτυπῶν
‘Αναρρίπτει’ ὡς δρακῶν, κί ἀναθαίνει τὰ νῶτα,
Νεκροὺς κάτω λιπῶν,
Οἱ ἄνδριτοι προβάινουν—‘Αλλ’ ὁ Γέργης πλευρόθεν
Με στρατὸν ἐπιπίπτει ἀκμαῖον,
Αἰθόπων δὲ νέφος μακροτόξων ὑψόθεν
Βίλη βρέχει εξαίφνης βιγδαῖον.

Δεξιὸς τοὺς προσβάλλει ὁ ἀνδρεῖς ‘Οτάνης
Τῶν Περσῶν ἡγεμῶν,
‘Αχαιμίνης ὀπίσω τοὺς κτυπᾷ ὁ Μιθράνης
Με τοὺς Σκύθας ὁρῶν...
Εἰν’ ὀλίγοι· δὲν εἶναι ἑκατὸν ἱσως πλέον,
Καὶ αὐτόματον ἔχουν τὴν χεῖρα,
Τραυματῆται εἰν’ ὄλοι, καὶ τὸ αἷμα τὸ ζέον
Τὸ ῥοῦα τοῦ θανάτου ἡ μοῖρα.

‘Αλλ’ ὡς δὴαν ὁ μέγας τοῦ ‘Ολύμπου Κρονίων
Συγκλονίζει τὸ πᾶν
Καὶ ὡς ὄργια λύσεως τῶν ἀγρίων στοιχείων
‘Ολολύξῃ παιάν,
‘Εξαπίνης πλὴν σείων τὴν ἀμβρόσιον κόμην,
Κυανέῃ δ’ ὄφρυν ἐπινεύων,
Τὸν σκηπτὸν ἐπαφίνῃ με ἀθάνατον ῥώμην,
Καὶ τὸ ἄπειρον τρέμει σπλευον,

Καὶ σιγᾶν τὰ στοιχεῖα, τὴν βοήν τὴν φρικώδη
Τοῦ πολέμου κρατῶν,
‘Ανεβόησεν αἰφνης ὁ Μονάρχης· βροντῶδῃ
Τὴν βοήν του κροτῶν,
« Εἰς τὸν θάνατον ὄλοι »—τοῦ Μιθράνου το τᾶγμα
Κ’ ἡ λοιπὴ στρατιὰ τῆς Ἀσίας
Κίρυνόπληκτοι μένουσιν, τοῦ δὲ σμήνους τὸ φράγμα,
Ὑπὸ μῆνιδος λύεται θείας.

‘Ως θεὸς τῶν πολέμων με ἀπαίσιον βῆμα
Καὶ πυρίπνοους βιδάς,
Εἰς ἀνθρώπων σπαιρόντων ἀναθαίνει τὸ κῆμα,
Πλὴν εὐθὺς χιλιὰς
Τῶν βιλῶν τοῦ θανάτου τὸν καλύπτει, καὶ κλείει...
—‘Ω Ἡράκλεις! » με φρίκην κραυγάζει
‘Ο Διηέκης, πλὴν πρῶτος ὁ Βρασιδάς ἀφίνει
Τὴν κραυγὴν, καὶ τὸν ἄνακτ’ ἀρπάττει.

Χάλυψ τότε περὶ τοὺς Βρασιδαν παγόνει
Καὶ τοῦ φύγι’ ὁ νεκρός
‘Ο δὲ ἥρωας δὲν πίπτει· ὁ βραχίων τὸν ζώνει
Τῆς Μυρτοῦς στιδαρός...
‘Ω! τὴν βλέπει, καὶ θνήσκουν... ὁ νεκρὸς πλὴν ἐτάφη
Τοῦ τῆς Σπάρτης κλεινοῦ στρατηλάτου,

Μετὰ τοῦτο δ’ ὁ πέλωρ Διηέκης ἐστράφη
Εἰς τὴν μάχην εὐθὺς τοῦ θανάτου.

‘Αναδύει ὁ Φοῖβος, καὶ τὴν Οἶτην φωτίζει...
‘Αλλὰ πῶς ὦ Θεά!
Τὴν σιγὴν αἰφνης χύνει, καὶ τὸ φῶς του σκοτίζει
Αἱματώδης σκιά!
—Τὸν ἐτρόμαξ’ ἡ θεὰ τὴν δὲ γῆν τῶν ἡρώων
—Ἐκφοιτᾷ θεὸς χρησιμοδότης,
‘Ολετῆρα τυράννων, κ’ ἐλευθέρων μητρῶν,
‘Οπου πλέουν ἀνδρεῖς κ’ ἰσότης.

‘Ω! καὶ πῶς εἰς τὴν γῆν μας, πῶς ἡ ‘Ελευθερία,
Βασίλις ἀμαζῶν,
Εἰς τυράννων τῆς τόσα ὑψηλὰ μαυστωλεῖα
Νὰ μὴν ἦ’ ἀλαζῶν;
‘Εδῶ ὅπου ἡ δάρφῃ εἶναι δόξης μνημεῖον,
Καὶ τὴν δόξαν μυρόνει τὸ αἷμα,
Αἰ κλειναὶ Θερμοπύλαι τὸ θνητὸν μεγαλύνει
Κορυφόνουν μ’ ἀθάνατον στέμμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Οἱ κριταὶ τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος ἀνεξαιρέτως κατελό-
γισαν ὡς πλημμελήματα περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ περὶ
τὴν ἐννοίαν πάνθ’ ὅσα, ἡ κατὰ πιθανώτατον λόγον ἐν-
δείκνυνται ὡς παραπτώματα τῆς ἀντιγραφῆς, ἡ μονο-
μερῶς θεωρήσαντες ἀπεφάντο ἐναντία τῆς φυσικῆς
ἐννοίας. ‘Εν τῷ συντάγματι λ. χ. τῷ ἐπιγραφομένῳ
Θ ε ρ μ ο π ὕ λ α ι, κατελόγισαν τὸ, προωινίζων, ἐνῷ
ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ συντάκτης οὔτε ἐ-
γραψεν οὔτε εἶδε ποτὲ γεγραμμένον τὸ ο ἰ ὠ ν ὁ ς —
κατελόγισαν τὸ γ λ α υ κ ὠ π ι ς· ἐνῷ καὶ ἡ Πανδώρα,
ἥτις γράφει δις γ λ α υ κ ὠ π ι ς (φυλ. 50, σελ. 27,
στῆλ. 1, § 3.) καὶ ὁ συντάκτης τῶν Θερμοπυλῶν εἶ-
δον ἀμφότεροι τὰς λέξεις β ο ὠ π η ς καὶ κ υ ν ὠ
π η ς· ἐθεώρησαν πλημμελὲς τὸ ἀ γ ἔ λ η σ π α
ρ ᾶ σ σ ε ι ᾶ γ ἔ λ η ν, λέγοντες ὅτι ἡ πρώτη ἀγέλη
εἰν’ Ἑλληνική, ἐνῷ ἀμρότεροι νοοῦνται ἀναγκαιῶς
Περσικαὶ ἐκ τῆς θέσεως τῶν λέξεων, κ’ ἐκ τοῦ ἡρωϊ-
σμοῦ τῶν νικητῶν — « τὸ κεραυνῶνχον σύννεφον, λέ-
γουσι, δὲν δύναται νὰ σκορπίῃ περὶ αὐτὸ βροντῶντα
νέφη » καὶ ὅμως οἶδε πᾶς τις ὅτι ὁ κεραυνὸς ἐπισκί-
πτει μετὰ τὴν βροντὴν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ φέρον αὐτὸν
νέφος, δύναται ἄλλα νέφη ἀσθενέστερα νὰ βροντῶσι
μόνον— « Σὺ δάσος τῶν βουνῶν, λέγουσι, δὲν φλέ-
γει οὔτε πυρπολεῖ » ἀλλὰ τὸ φλεγόμενον καὶ πυρπο-
λούμενον δύναται νομίζεσθαι καὶ νὰ φλέγῃ καὶ νὰ πυρπο-
λήσῃ « τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον » ἵσως τὸ ἀντικείμενον
εἶναι πολὺ ἀκατάλληλον πρὸς τοιοῦτον πάθος — ὡς ἐ-
λέγετο κἂν τοῦτο· ἀλλ’ ἡ παράστασις εἰς τὸ ἐξωτερι-
κὸν τῆς δὲν εἶναι λίαν ὑπερφυσική— εἶναι μὲν ὑπερ-
βολική, νὰ λεχθῇ ὅμως δύναται, θαν ἡ θρᾶσις τοῦ ἀν-
θρώπου βλέπῃ τὴν νύκτα τὸ στερῆμα καταφωτισόμε-
νον— ἡ δὲ παραβολὴ τοῦ κινουμένου στρατοῦ πρὸς τὸ
φλεγόμενον δάσος δὲν εἶναι μὲν φυσική, εἶναι ὅμως ἡ-
θικὴ σημαίνουσα τὸν ἐνδοξον θάνατον.

‘Εν τῇ Ε ὕ φ ρ ο σ ὕ ν ῃ ἡ ἐξήγησις τῶν αἰφνιδίαν
ἀλλ’ ἐξαισίων συμπτωμάτων τοῦ ἀκατίου καὶ
τοῦ π τ ῶ μ α τ ο ς τοῦ ἐ ρ α σ τ οῦ α ὕ τ ῆ ς

ἀποδίδονται ὑπὸ τῶν κριτῶν αὐχερῶς εἰς τ' ἀπολειφθέν-
τα μέρη τοῦ ποιήματος· ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν Θ ε ρ μ ο-
πύ λ α ι ς ἡ ἐξήγησις τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἱερέως καὶ
τῶν λοιπῶν ἀποριῶν νὰ μὴ παραπεμφθῇ εἰς τ' ἀπολει-
φθέντα ὡσαύτως μέρη; διότι ἐκ τῶν δέκα, τὰ τέσσαρα
μόνον ἀνεγνώσθησαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν παρόδῳ.

Εἶναι δ' ἀληθές, ὅτι αἱ κρίσεις τῶν νέων Ἑλλανο-
δικῶν ὠρελοῦσι τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλληνικὴν ποίησιν
ἀλλὰ τὴν ὠρελοῦσι τυπικῶς μόνον, διότι κατ' οὐσίαν εἰς
τὸ συμπέρασμα τῶν τὴν καθείρξαν, ὁ λόγος ἐνταῦθα πε-
ρὶ τῆς πλειονοψηφίας τῆς ἐπιτροπῆς. I. Γ.

Π α ρ ὀ ρ α μ α.— Εἰς τὸ II, σελ. 375, στίχ. 2,
§ 3 μετὰ τὸν στίχον.

« Ἡ φάλαγξ οὕτως ἔβαινε καὶ τῶν τριακοσίων » νὰ
τεθῇ « Τὴν ἀκοήν του ἕκαστος ἐντείνων ἡμεροῦτο ».

ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ.

Ὁ Ἰωσήφ Ρεγάλδης ἡναγκασμένος νὰ σπουδάσῃ
ἐς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τορίνου τὴν νομικὴν, ἦτον
ἱκοσαετής ὅτε, ἐνερπυδόμενος τὴν μέλλουσαν δόξαν
του, ἔγραψε τὴν πρώτην ποιήσιν του « ὁ Πόλεμος. »
Οἱ καθηγηταὶ αὐτοῦ τὸν ἐπέπληξαν πικρῶς διὰ τοῦτο,
καὶ αὐτὸς ἀποχαιρετήσας τοὺς Πανδέκτας καὶ τὰ Ἰν-
στιτούτα, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τῆς Θιάς τῆς ψυχῆς
του καὶ, εἰς τὸ πῆλμα τῶν καθηγητῶν, ἀφιερῶν
ὁλόκληρος εἰς τὴν ποίησιν. Περίστασις τις ἐν τούτῳ
ἀπροσδόκητος ὑπέδειξεν αὐτῷ, ὅτι ἦτον προικισμένος
καὶ μὲ ἄλλο προτέρημα, ὅπερ ἴσως ἤγνοι. Ὁ Ἰου-
στινιάνης μέλλων νὰ αὐτοσχεδιάσῃ ἐπὶ σκηνῆς ποιη-
τικόν τινα διάλογον, ἀναζητεῖ ἀνήσυχος τὸ δεύτερον
ἀναγκασιῶν πρόσωπον, καὶ πεισθεὶς ὅτι τοῦτο ἦτον
ἀδύνατον, ὠμολόγησεν ὅτι ὁ διάλογος μένει ἀπραγ-
ματοποίητος. Μία φωνὴ ἐν τούτοις ἠκούσθη εἰς τὸ
ἀκροατήριον « ὁ Ρεγάλδης ! » καὶ ὁ νέος Ῥεγάλ-
δης πηδᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς χωρὶς νὰ διστάσῃ. Ψάλλει
ὁ Ἰουστινιάνης, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ δόκιμος αὐτοσχεδια-
στὴς ψάλλει καὶ προξενεῖ θαυμασμόν, καὶ χειρο-
κροτεῖται καὶ χειροτονεῖται ποιητὴς αὐτοσχεδιάζων.
Ἐνταῦθα ἀρχεῖται τὸ ἐνδοξον στάδιόν του.

Περιελθὼν τὴν Ἰταλίαν ἄπασαν ἐθαυμάσθη, αἱ ἐ-
φημερίδες μετέδωκαν ἀπανταχοῦ τὴν φήμην του, καὶ
τῶν πεπαιδευμένων οἱ σύλλογοι ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ
διπλωμάτων καὶ νομισματοδότημα πρὸς τιμὴν του ἐξε-
τυπώθησαν. Ἀκόρετος φήμης καὶ δόξης, περιέρχεται
τὴν Γαλλίαν, διατρέχει τὰς ἐρήμους τῆς Ἀρα-
βίας, ἐπισκέπτεται τὰ εἰρεπία τῆς Διοσπόλειως, ψάλλει
εἰς τὴν καθίδραν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ εἰς τὴν
καλλιγύναικα Σμύρνην, καὶ ἐρχεται, ζήτων νέας ἐμ-
πνεύσεις, νὰ ἀσπασθῇ εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος τὰ
ἀθάνατα λείψανα τῆς γλυφίδος τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ
Πραξιτέλους.

Δευτέραν ἤδη φοράν ἠκούσαμεν, πρὸ ὀλίγων ἡμε-
ρῶν, νὰ μελῶνται αὐτοσχεδία ἔπη του Ἡ αἰθουσα
τῆς λέσχης ἦτο πλήρης ἀκροατῶν. Τὰ κλήρου λα-
χόντα θέματα, ἅπερ αὐτοσχεδίασεν, ἐφ' ὧν τὰ ἐπό-
μεια,

Μεσολόγγιον,

Ἡ εὐφυΐα καὶ οἱ σχολαστικοί,

Ἡ ἀδελφότης τῶν λαῶν,

Παραλληλισμὸς Ὀμήρου καὶ Ἀάρτου,

Μαζέππας,

Ἐρως καὶ βραχυτής τοῦ βίου,

Ἡ γυνή,

Ὁ πάπας Ἰδεθράνδος.

Παθητικώτατα περιέγραψε τῆς ἀθανάτου πόλεως
τὴν καταστροφὴν, καὶ τὴν δραματικὴν καὶ φρικώδη
ἵπποδρομίαν τοῦ Μαζέππα. Εὐκολα καὶ ἡδέα ἔρρεον
τὰ ἔπη του καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του καὶ
αἱ ἀβάστοι καὶ τεχνικαὶ χειρονομίαι του ἐζωγράφι-
ζον τὰς ἐκφραζομένας ἰδέας.

Τρία τῶν ὀκτὼ θεμάτων θαυμάσαντες, διὰ τε τὴν
ποίησιν τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν εὐχέριαν τῆς στιχοур-
γίας, προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστιας τῆς Εὐ-
τέρπης τὴν μετάφρασιν οὐχὶ ὁλοκλήρων τῶν ἀιμάτων,
ἀλλὰ τῶν κυριωτέρων ἰδεῶν αὐτῶν.

Η ΓΥΝΗ

Ἡ Εὐχ εἶναι ἡ πρώτη μας δυστυχία, τὸ ἀπαί-
σιον σκότος, ἡ πολυθρήνητος τῶν δεινῶν μας πηγή.
Δι' αὐτὴν ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἀπέλασεν ἐκ τῆς
Ἑδῆς τὸ πολυδάκρυ γένος τῶν θνητῶν. Ἀλλ' ἡ Μα-
ρία εἶναι τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐλπίμων καλλο-
νή, ἡ πηγὴ παντὸς ἀνθρωπίνου ἀγαθοῦ. Δι' αὐτὴν ὁ
ἄγγελος τῆς ζωῆς ψάλλων « χαῖρε Μαρία » ἠνέω-
ξε τὸν δρόμον, ὅστις ἄγει διὰ μειδιάματος εἰς τὸν
Παράδεισον. Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν μίαν ἔχουσι πη-
γὴν, τὸ χαρίεν καὶ ἄβρον πῦλον, ὅπερ κυβερνᾷ οὐ-
ρανὸν καὶ ἄδην. Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν, δυὰς δαι-
μόνων ἀντιθέτων, ἄγουν τὴν εἰλαρμένην τῶν θνητῶν,
εἶναι ἡ τραχεὴ πάλη ἡ ταρτίτουσα τὰ στέρνα μας.

Ἡ Εὐχ καὶ ἡ Μαρία εἶναι ὁ ἥχος τῆς λύρας μου.
Ἀλλ' εἰς τὰ πλάγια τοῦ χλωροῦ Ὑμητοῦ διαλάμπει
ἡ γυνὴ ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ εὐσιβείᾳ τῆς Μαρίας μορ-
φῇ. Ἡ γῆ αὕτη, ἥν ὑπερασπάζομαι, γῆ ἱερά—εἶναι
ἡ πολυδόξος τῶν χαρίτων πατρὶς—ἐνταῦθα λόφοι καὶ
πεδιάδες, ἄνθη καὶ ὕδατα λαλοῦσι τὸν ἔρωτα. Ἐνταῦθα
ἠὲλογηθῇ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἡ καθ' ἑαυτὴν ἰδέα τοῦ αἰω-
νίου καλοῦ, ἐνταῦθα τὸ βλέμμα τῆς γυναικὸς εἶναι
μειδίαμα τοῦ Παραδείσου. »

Ἰδοὺ οἱ πρωτότυποι στίχοι τῆς ὠραίας ταύτης
ὥδης.

La Donna.

Eva è la prima nostra sventura

Eva è l'infausta tenebra impura

Eva à l'rimpianto fonte letale

Del nostro male.

Per lei spiegando larghe le penne

L'angel di morte fuor dall'Edenne

Cacciò l'umana misera prole

Che pianger suole.

Maria è la luce dell'Oriente,

È la suprema beltà clemente,

Maria è il fonte da cui ci viene

Redento il bene.